

РЕШЕНИЕ

№ 6109

гр. София, 05.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 24 състав,
в публично заседание на 12.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Бранимира Митушева

при участието на секретаря Гургана Маринова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **3733** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 – 207 от АПК във връзка с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба на Е. С. Й. от [населено място] срещу **СТОЛИЧНА ОБЩИНА** с искане за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 1000 лева от незаконосъобразен административен акт.

В исковата молба ищецът твърди, че на 03.10.2019 г., за да участва в открито съдебно заседание по гр. дело № 70084/2018 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, паркирал управляван от него автомобил в задблоковото пространство на бл. 13а в[жк], като след приключване на съдебното заседание установил, че колата му я няма. След няколко проведени разговори, в това число с 112 и полицията, ищецът установил, че колата му е репатрирана и му е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ по чл. 171, т. 5, б. „б“ от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ в устна форма за принудително преместване на пътно превозно средство без знание на неговия собственик, която впоследствие е била отменена от съда, като незаконосъобразна. В исковата молба се сочи още, че в резултат на така наложената

му мярка ищецът е претърпял негативни емоции – шок и стрес от мисълта, че автомобилът е откраднат, неудобство от невъзможността да си го ползва, неприятни психически преживявания, свързани с инцидента, както и губене на време в търсене на наказателния паркинг и освобождаване на автомобила и притеснения впоследствие от изхода на делото, продължили през цялото времетраене на процеса. Претендира се от съда да осъди ответника да заплати на ищеца сумата в размер на 1 000 лева, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди, изразяващи се в шок и стрес, уплаха, неудобство, че автомобилът е откраднат и неудобство от търсене на друг транспорт до наказателния паркинг в деня на репатрирането и притеснения от изхода на съдебното производство по оспорване на ПАМ, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 07.02.2020 г. до окончателното ѝ изплащане, както и направените по делото съдебно разноски.

Ответникът – СТОЛИЧНА ОБЩИНА - редовно призован, чрез процесуалния си представител оспорва иска и моли същият да бъде отхвърлен, като неоснователен и недоказан, алтернативно да бъде намалено и определено по справедливост размера на обезщетението. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА моли съда да уважи исквата претенция, като основателна и доказана.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени, събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Не спорно по делото между страните, че на Е. С. Й. на 03.10.2019 г. в [населено място] е била наложена ПАМ по чл. 171, т. 5, б. „б“ от ЗДвП в устна форма чрез осъществено действие – репатриране на моторно-превозно средство /МПС/ без знание на собственика. Така наложена ПАМ е била оспорена от ищеца пред Административен съд – [населено място], като по жалбата е образува адм. дело № 564/2019 г. С решение № 35/07.02.2020 г., постановено по адм. дело № 564/2019 г., Административен съд – Кюстендил е отменил ПАМ по чл. 171, т. 5, б. „б“ от ЗДвП, издадена в устна форма за принудително преместване на паркирано пътно превозно средство, без знание на неговия собственик Е. С. Й. от [населено място], приложена на 03.10.2019 г. на територията на [населено място], задблоковото пространство на бл. 13а в[жк]по отношение на лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] от служител на Столичен инспекторат при Столична [община], като незаконосъобразна. Така постановено решение е окончателно.

За доказване на претендираните от ищеца по делото неимуществени вреди са приети гласни доказателства чрез разпита на свидетеля С. Й. С.. Разпитан в съдебно заседание свидетелят е заявил, че е баща на ищеца и миналата година през месец октомври последният му се е обадил разтревожен и казал, че колата му я няма там където я паркирал, като не знаем дали не е открадната или е вдигната от полицията. Свидетелят посъветвал ищеца да се обади в наказателен паркинг и разбере дали служебни лица не са вдигнали колата му. При разпита свидетелят заявява също така, че това се е отразило на психиката на ищеца, той е бил притеснен и то не само този ден, като това е продължило два-три месеца. Свидетелят допълва още, че ищецът е ползвал колата за лични и служебни цели.

При така установените факти, съдът достигна до следните правни изводи:

По допустимостта на предявения иск:

Предявеният иск е процесуално допустим, като подаден от лице, което има правен

интерес от водене на настоящото производство и по смисъла на чл. 204, ал. 1 от АПК, а ответникът е пасивно легитимирана страна по претенцията. Лицето, издало незаконосъобразната ПАМ, от която се претендират вреди, е служител в Столичен инспекторат, което е звено на общинска бюджетна издръжка при Столична община – юридическо лице, съгласно чл. 14 от Закона за местното самоуправление и местната администрация /ЗМСМА/.

По основателността на иска съдът намира, че същият разгледан по същество е частично основателен по следните съображения:

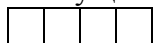
За да възникне правото на обезщетение по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ и за да бъде ангажирана отговорността на ответника е необходимо ищецът да докаже кумулативното осъществяване на следните елементи на фактическия състав: настъпила вреда в правната сфера на ищеца, която включва реално причинени щети и пропуснати ползи, незаконосъобразен акт, незаконосъобразно действие и/или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, вредата трябва да е настъпила в резултат на незаконосъобразния акт, незаконосъобразно действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, вредата да е настъпила при или по повод изпълнение на административна дейност и пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, незаконосъобразното действие и бездействие и настъпилата вреда. Действително, в процесния случай от приетите по делото писмени доказателства се установява, че наложената на ищеца в устна форма ПАМ по чл. 171, т. 5, б. „б“ от ЗДвП за принудително преместване на паркирано пътно превозно средство без звание на собственика е била отменена с окончателно съдебно решение, т. е. налице е незаконосъобразен административен акт, който е един от елементите на фактическия състав на отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. За да се ангажира обаче тази отговорност в настоящото производство по отношение на ответника Столична община следва да се установят всички елементи от този фактически състав. Наличието на отменен административен акт не е достатъчно основание, за да се приеме, че предявеният иск е основателен и доказан. Изисква се наличие и доказване и на останалите елементи на фактическия състав на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, а именно: вредни последици от този акт и причинна връзка между тях.

Безспорно от събраните по делото доказателства се установява в процесния случай, че този фактически състав, с всичките му елементи, е налице, тъй като ищецът доказва в настоящото производство наличието на пряка и непосредствена причинна връзка между отменената, като незаконосъобразна ПАМ, наложена от служител на Столичен инспекторат при Столична община и част от претендираните за настъпили от тази ПАМ неимуществени вреди. Регламентирана отговорност по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е пълна, защото е за всички претърпени вреди, които съгласно чл. 4 от ЗОДОВ са в причинна връзка с незаконосъобразни актове, фактически действия или бездействия на длъжностни лица или административни органи при или по повод изпълнението на административна дейност. На обезщетение подлежат действително настъпилите вреди, които обаче са в пряка причинна връзка с отменения незаконосъобразен акт и са пряка и непосредствена последица от него. Независимо от дадените от съда указания от 01.06.2020 г. във връзка с доказателствената тежест ищецът не представи медицинска документация и не ангажира съдебно-медицинска експертиза за доказване на твърдяните от него неимуществени вреди. Съдът намира, че свидетелските показания са допустимо, относимо и достатъчно доказателствено

средства за установяване на претърпени неимуществени вреди /в този смисъл е и решение № 15636/18.11.2019 г. на Върховен административен съд, III отд., постановено по адм. дело № 9144/2018 г./ Следва да се съобрази и изразената от Европейския съд по правата на човека /ЕСПЧ/ критика в пар.175 от пилотното му решение от 27.01.2015 г. по дело Н. и други срещу България, че съдилищата не допускат увреждане на здравето да се доказва чрез свидетелски показания, а винаги изискват експертни доказателства за това. В тази връзка съдът кредитира показанията на разпитания по делото свидетел С. Й. С., поради близките му отношения с ищеца, като негов баща и лице, на което ищецът се е обадил в деня на репатриране на личния му автомобил. Въз основа на показанията на свидетеля съдът намира за доказани претърпените от ищеца отрицателни преживявания от незаконосъобразно наложената му ПАМ по чл. 171, т. 5, б. „б“ от ЗДвП. Освен, че са обективни и вътрешно безпротиворечиви, показанията са на свидетел, на който първо се е обадил ищецът и е споделил притеснението си дали автомобилът му не е откраднат. Показанията са и житейски логични, доколкото всеки един утежняващ административен акт, какъвто е и наложената ПАМ за принудително преместване на пътно превозно средство без знание на собственика, несъмнено е свързано с негативни преживявания и емоции в момента, в който лицето, установява, че автомобилът му не се намира там където е бил паркиран.

Претърпените неудобства и страдания, като резултат от изпълнението на незаконосъобразен акт, нямат материален еквивалент за пострадалия, но затова именно законът – чл. 52 от ЗЗД, постановява следващото се за тях обезщетение да се определи на принципа на справедливостта. Съобразно задължителните указания, дадени в т. II от ППВС № 4/1968 г. понятието „справедливост“ по смисъла на чл. 52 от ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Обезщетението трябва да е съразмерно с вредите и да отговаря както на конкретните данни по делото, така и на обществените представи за справедливост. То трябва да удовлетворява изискването за справедливост и при съпоставянето му с други случаи по аналогични казуси /в този смисъл решение № 37 от 11.02.2009 г. по гр. д. № 5367/2007 г., Г. К., I Г. О. на ВКС/. Съдът, при преценка на събраните по делото доказателства, в това число показанията на разпитания по делото свидетел и като взе предвид възможната му заинтересованост, предвид нормата на чл. 172 от ГПК, намира, че от тях се установява, че в резултат на приложената ПАМ ищеца е претърпял неимуществени вреди. Съдът приема за доказано, че ищецът е изпитал силни отрицателни преживявания, изразяващи се в стрес, уплаха и притеснение, че собствения му автомобил е откраднат, поради това, че не е открит на мястото където е паркиран, което е в пряка причинно-следствена връзка с незаконосъобразно наложената му ПАМ по чл. 171, т. 5, б. „б“ от ЗДвП за принудително преместване на паркирания лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Е. С. Й.. Това е довело до негативни преживявания за ищеца на 03.10.2019 г. когато незаконосъобразно е бил репатриран собствения му автомобил от служител на ответника. Следва да се посочи, че незаконосъобразното прилагане на ПАМ от вида на процесната, при която се премества МПС без знанието на водача, обективно води до негативни последици върху емоционалното състояние на адресата. Поради това и въз основа на събраните по делото доказателства се установява по несъмнен начин наличието на пряка и

непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилите неимуществени вреди. По изложените съображения съдът приема за доказани всички елементи от отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. С оглед на това съдът, като отчита причинените на ищцата неимуществени вреди по вид, степен и интензитет, приема за справедливо обезщетение на горепосочените неимуществени вреди сумата в размер на 100 лева, която следва да се присъди на ищеца на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, ведно със законната лихва от датата на влизане в сила на отменителното решение на Административен съд - Кюстендил на 07.02.2020 г. до окончателното ѝ изплащане. Съгласно задължителните указания на т. 4 от Тълкувателно решение № 3/2005 г. на ОСГК на ВКС началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове – в случая на 07.02.2020 г. За разликата до предявения размер от 1 000 лева искът за обезщетение за неимуществени вреди следва да се отхвърли.



Предвид изхода на делото и направеното искане за присъждане на разноски по делото от процесуалния представител на ищеца, както и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК и чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата в размер на 160 лева, представляваща внесена държавна такса в размер на 10 лева и адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 във връзка с ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата в размер на 150 лева, съобразно уважената част от иска. На основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ и във връзка с направеното искане от процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника сумата в размер на 100 лева.

Водим от горното Административен съд - София-град, 24-ти състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ОБЩИНА да заплати на Е. С. Й. от [населено място], с ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от отменен, като незаконосъобразен административен акт - ПАМ по чл. 171, т. 5, б. „б“ от ЗДвП, наложена на 03.10.2019 г., ведно със законната лихва върху тази сума от датата 07.02.2020 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОТХВЪРЛЯ иска Е. С. Й. на от [населено място] срещу СТОЛИЧНА ОБЩИНА за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди за разликата до предявения размер от 1 000 лева, като неоснователен.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ОБЩИНА да заплати на Е. С. Й. от [населено място], с ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 160 /сто и шестдесет/ лева, представляваща разноски по делото.

ОСЪЖДА Е. С. Й. от [населено място], с ЕГН [ЕГН], да заплати на СТОЛИЧНА ОБЩИНА сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок

от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: